

ikke Folk fra at købe Kataloget. Der er sikkert mange, der køber det for at beholde det som et Minde om Museet eller som et Middel til at sætte sig ind i Museets Ordning og holde sig à jour med Museet. For Resten er jeg af samme Mening som den sidste ærede Taler, at det vilde være urigtigt af Hensyn til de faa Kroner, der vilde tabes ved, at der blev solgt nogle færre Kataloger, ikke at gaa til den Ordning, jeg har foreslaaet. Den højtærede Minister nævnede, at det vilde medføre nogle Omkostninger. Ja, det vil det, men det vil kun dreje sig om et Beløb af mellem 2,000 og 5,000 Kr., det vil sige et Beløb, som ikke bør og ikke kan spille nogen som helst Rolle i Sammenligning med andre Statsudgifter og i Sammenligning med den Betydning, det vil have, at Folk i Stedet for at gaa og se — jeg havde nær brugt det Udtryk: glo — paa Genstandene som Kuriositeter fik Vejledning til at forstaa dem. Det vil have saa megen folkeopdragende Betydning, at man kan se bort fra den lille Udgiftsforøgelse.

Laursen: Jeg vilde gerne sige Undervisningsministeren Tak for den lille Udtalelse om, at han haabede paa, at man indenfor Finansudvalget kunde finde en endelig Form for Dannelsen af Skoleforeninger. Det er ogsaa mit Haab, og jeg tror ikke, jeg sagde mere, end jeg kunde staa ved, da jeg udtalte, at Haabet var knyttet til Tanken om, at man skulde gaa til et Statstilskud af 75 pCt. til disse Skoler. Men jeg skal ikke hænge mig i det formelle; naar blot vi kan komme til Rette om den endelige Form, skal det glæde mig. Jeg tog tillige Ordet, fordi jeg nødig vil lade denne Forhandling gaa til Ende uden at sige lidt imod den Retskrivningslære, som, saa vidt jeg kan skønne efter den Oplæsning, som fandt Sted, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) er Tilhænger af. Jeg har nemlig en Mistanke om, at der her i København findes nogle lærde Mænd, der spekulerer paa at faa en Retskrivningslære, i hvilken Udtalen — og det vil vel saa sige den københavnske Udtale — skal være Norm for en kommende Retskrivning, og det vil jeg nedlægge en bestemt Protest imod, for saa kan jeg skønne, at saa vil i alt Fald det jyske Talesprog blive i høj Grad negligeret, og jeg tror, at det jyske Talesprog vejer saa meget i dansk Sprog, at vi med Rette kan sige, at vi ikke vil have „Hjem“ skrevet „Jem“, og

vi vil ikke have „hvem“ skrevet „vem“ og lignende Ting. Der er en Karakter over det jyske Talesprog, som virkelig hører med til det danske Sprogs Ejendommelighed.

Vilhelm Rasmussen: Jeg brugte i Gaar en Udtalelse, som jeg i Dag fortryder, idet jeg sagde, at hele dette Spørgsmaal om Sprogprøverne maaske ikke havde saa stor Interesse for dette høje Tings Medlemmer, at det kunde gaa an, at man udtalte sig med Udførlighed om det. Det var galt sagt af mig. Man maa huske paa, at det, det drejer sig om her, er Undervisningen i Dansk i Folkeskolen i dette Ords videste Betydning, og det drejer sig selvfølgelig om Skolens vigtigste Fag, jeg kom derfor meget imod min Villie til at krænke det høje Tings ærede Medlemmer ved at gaa ud fra den Forudsætning, at disse ikke har den mest levende Interesse for dette Spørgsmaal. Og idet jeg da gaar ud fra, at der er en saadan levende Interesse her for dette Spørgsmaal, vil jeg tillade mig i Dag en Smule mere udførligt, end jeg ellers vilde have povet det, at øve Antikritik imod, hvad der er sagt overfor mig af den højtærede Minister.

Maa jeg dog ikke først til den foregaaende ærede Taler, det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), sige, at han gør mig i høj Grad Uret, naar han tror, at jeg vil have lavet et Skriftsprog, i hvilket der ikke skal tages Hensyn. Det, jeg ønsker paa dette Omraade, er, at der ned sættes en Kommission af de mest sagkyndige i Danmark, og disse sagkyndige maa selvfølgelig tage de Hensyn, der skal tages. Hvad selve Sagen angaar, er det, jeg ønsker, kun, at Skriftsproget skal nærme sig saa meget, det kan lade sig gøre, det danske Rigsmaal, fordi det vil være en Lettelse for alle, ogsaa en Lettelse for Eleverne i jyske Skoler, selv om maaske Lettelsen ikke vil blive saa stor for disse som for de Elever, der er saa heldige, at deres daglige Maal nærmer sig noget mere til Rigsmaalet, end de jyske Børns gør det. Det, jeg ønsker, er aldeles ikke en slavisk Stavning efter Udtalen og navnlig ikke i Overensstemmelse med Grønnegadekøbenhavnsk, men det, jeg ønsker, er derimod, at Skriftsproget maa nærme sig saa meget, som de sagkyndige mener, at de kan foreslaa det, til den rigtige Udtale af det danske Rigsmaal.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at det forbavtede mig i højeste Grad,